

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde liefde

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde liefde

Deel 7 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8704-1

ISBN 978-94-023-0309-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Holiday In Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Esmahan Ozkan / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 1998 Nora Roberts

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

En welk ruig beest, nu eindelijk zijn tijd komt, kruipt richting
Bethlehem, en wordt daar dan geboren?

William Butler Yeats

Niemand schiet op de Kerstman.

Alfred Emanuel Smith

1

Ze droomde over de dood.

Het smerige rode licht van de neonreclame pulseerde als een boos hart door het vuile raam. Door het geflikker werden de glinsterende bloedplassen op de grond donker en daarna licht, donker en weer licht. Het geknipper doorsneed het smerige kamertje, zorgde voor een schril contrast en veroordeelde het daarna tot de schaduwen.

Ze kroop in een hoek, een mager meisje met bruin haar vol klitten en grote ogen met de kleur van de whisky die hij dronk als hij daar geld voor had. Door de pijn en van schrik waren die ogen glazig en haar huid was wasachtig grijs als van een lijk. Ze staaarde, gehypnotiseerd door het knipperende licht, zag hoe het over de muren, over de vloer, sprong. Over hem.

Hij, languit op de versleten vloer, zwemmend in zijn eigen bloed.

Zachte, dierlijke geluiden gromden in haar keel.

En het mes in haar hand zat onder het geronnen bloed.

Hij was dood. Dat wist ze. Ze rook hoe de smerige, warme stank uit hem stroomde en de lucht bedierf. Ze was een kind, slechts een kind, maar het dierlijke in haar herkende de geur – ze werd er bang van, maar ook blij.

Haar arm schreeuwde van pijn waar hij het bot had gebroken. De plek tussen haar benen brandde en vloeide door deze laatste verkrachting. Niet al het bloed waarmee ze was bespat, was van hem.

Maar hij was dood. Het was voorbij. Ze was veilig.

Toen draaide hij zijn hoofd om, langzaam, als een marionet, en de pijn werd overspoeld door angst.

Hij keek haar strak aan terwijl ze brabbelde en zich nog dieper in de hoek verstopte waar ze heen was gekropen om aan hem te ontsnappen. De dode mond grijnsde.

Ik zal altijd bij je blijven, meisje. Ik ben een deel van je. Voorgoed. In je binnenste. Voor altijd. Nu moet papa je weer straffen.

Hij kwam op handen en knieën omhoog. Het bloed viel in dikke, plonzende druppels van zijn gezicht, van zijn rug, drupte smerig uit de snijwonden in zijn armen. Toen hij overeind stond en door de plas bloed naar haar toe begon te schuifelen, begon ze te gillen.

Eve werd gillend wakker.

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht, hield één ervan stevig voor haar mond om de monotone kreten die als hete glasscher-ven in haar keel sneden, tegen te houden. Haar ademhaling deed zo'n pijn in haar borstkas dat ze bij elke uitademing in elkaar kromp.

De angst achtervolgde haar, ze voelde zijn koude adem in haar nek maar ze vermande zich. Ze was niet langer een weerloos kind, maar een volwassen vrouw, een smeris die wist hoe ze moest beschermen en verdedigen. Zelfs als zij zelf het slachtoffer was.

Ze was niet alleen in een afschuwelijk hotelkamertje, maar in haar eigen huis. Roarkes huis. Roarke.

Toen ze zich op hem concentreerde, alleen al op zijn naam, kalmeerde ze al wat.

Ze had de slaapstoel in haar werkkamer gekozen omdat hij buitenplanetair was. Het lukte haar nooit om in hun bed te slapen als hij er niet was. De dromen kwamen zelden of nooit als hij naast haar sliep en achtervolgden haar veelvuldig als dat niet het geval was.

Ze haatte dat gebied van zwakte, van afhankelijkheid, bijna net zo veel als ze van die man was gaan houden.

Ze draaide zich om in de stoel en troostte zichzelf door de dikke, grijze kat te pakken die opgekruld naast haar lag en met

zijn halfopen, tweekleurige ogen naar haar keek. Galahad was haar nachtmerries gewend; het maakte hem niet uit dat hij daarvoor om vier uur 's ochtends werd gewekt.

‘Het spijt me,’ mompelde ze terwijl ze haar gezicht tegen zijn vacht wreef. ‘Het is zo verdomde stom. Hij is dood en komt niet terug. De doden komen niet terug.’ Ze zuchtte en staaarde in het donker. ‘Dat zou ik moeten weten.’

Ze leefde met de dood, werkte ermee, waadde erdoorheen, dag in, dag uit, nacht in, nacht uit. In de laatste weken van 2058 waren vuurwapens verboden en de medische wetenschap had ontdekt hoe ze het leven tot ver voorbij de eeuwgrens kon verlengen.

Maar de mensen bleven elkaar vermoorden.

Het was haar werk om voor de doden op te komen.

Ze wilde niet nog een nachtmerrie riskeren, daarom gaf ze de lichten opdracht aan te gaan en klom ze uit de stoel. Ze stond redelijk stevig op haar benen en haar hartslag was bijna gestabiliseerd. De migraine die altijd volgde op haar nachtmerries zou afnemen, bracht ze zichzelf in herinnering.

In de hoop op een vroeg ontbijt sprong Galahad na haar op de grond en vlocht zich tussen haar benen door terwijl ze naar het keukengedeelte liep.

‘Ik eerst, maatje.’ Ze programmeerde de AutoChef voor koffie en zette toen een kom met brokjes op de grond. De kat viel erop aan alsof het zijn laatste maaltijd was en liet haar peinzend bij het raam achter.

Haar uitzicht was een uitgestrekt gazon in plaats van de straat en er was geen luchtverkeer. Ze had net zo goed de enige in de stad kunnen zijn. Privacy en rust waren geschenken die een vermogende man als Roarke gemakkelijk kon kopen. Maar ze wist dat het achter dat prachtige grondgebied, voorbij de hoge, stenen muur gonsde van het leven. En de dood volgde begerig.

Dat was haar wereld, dacht ze nu terwijl ze de sterke koffie dronk en de stijfheid van een nog genezende wond uit haar

schouder kneedde. Verachtelijke moorden, enorme intriges, smerige handel en schreeuwende wanhoop. Daar was ze beter mee bekend dan met het kleurrijke, dwarrelende geld en de kolkende macht die haar man omringden.

Op dit soort momenten, wanneer ze alleen en neerslachtig was, vroeg ze zich af hoe ze elkaar ooit hadden gevonden – de fatsoenlijke agent die onwrikbaar geloofde in de grenzen van de wet en de gehaaide Ier die zijn hele leven al in conflict was met die grenzen en ze overschreed.

Moord had hen samengebracht, twee gedoemde zielen die verschillende ontsnappingsroutes hadden gekozen om te overleven en elkaar, tegen alle logica en gezond verstand in, hadden gevonden.

‘Christus, ik mis hem. Het is belachelijk.’ Ze ergerde zich aan zichzelf en draaide zich om, wilde gaan douchen en zich aankleden. Het knipperende lichtje op haar 'link meldde een stil inkomend gesprek. Ze wist zonder enige twijfel wie het was, sprong eropaf en deblokkeerde de stille code.

Roarkes gezicht verscheen op het scherm. En wat voor gezicht, dacht ze terwijl ze zag hoe hij één donkere wenkbrauw optrok. Poëtisch knap, omlijst door lang en dik zwart haar. De knappe, perfect gebeeldhouwde mond, de geprononceerde botten, de enorme intensiteit van zijn fonkelende, blauwe ogen.

Na bijna een jaar begon haar bloed alleen al door het zien van dat gezicht harder te stromen.

‘Lieve Eve.’ Zijn stem was als room op sterke Ierse whisky: ‘Waarom slaap je niet?’

‘Omdat ik wakker ben.’

Ze wist wat hij zou zien terwijl hij haar bestudeerde. Ze kon zo weinig voor hem verborgen houden. Hij zou de schimmen van een slechte nacht zien die haar blik teisterden, haar bleke huid. Slecht op haar gemak haalde ze haar schouders op en haalde ze een hand door haar korte, warrige haar. ‘Ik ga vroeg naar het hoofdbureau. Ik moet mijn administratie bijwerken.’

Hij zag meer dan ze beseftte. Als hij naar haar keek, zag hij kracht, moed, pijn. En een schoonheid – in die geprononceerde botten, die volle mond, die onverstoorbare, whiskykleurige ogen – waarvan ze zich heerlijk genoeg niet bewust was. Omdat hij ook lusteloosheid zag, gooide hij zijn plannen om.

‘Ik kom vanavond thuis.’

‘Ik dacht dat je daar een paar dagen meer nodig had.’

‘Ik kom vanavond thuis,’ zei hij opnieuw en glimlachte naar haar. ‘Ik mis je, inspecteur.’

‘Ja?’ Ze vond de warme golf van opwinding belachelijk, maar grinnikte naar hem. ‘Dan moet ik zeker tijd voor je maken als je er bent.’

‘Doe dat.’

‘Bel je daarom – om te zeggen dat je vroeg terug bent?’

Eigenlijk was hij van plan geweest om een boodschap achter te laten dat hij nog een dag of twee later thuis zou komen – en om haar proberen over te halen om samen met hem het weekend op het Olympus Resort door te brengen. Maar hij glimlachte slechts naar haar.

‘Wilde mijn vrouw alleen maar even op de hoogte brengen van mijn reisplannen. Ga maar weer slapen, Eve.’

‘Ja, misschien.’ Maar ze wisten allebei dat ze dat niet zou doen. ‘Ik zie je vanavond. Eh, Roarke?’

‘Ja?’

Ze moest nog steeds een flinke teug lucht nemen voordat ze het zei. ‘Ik mis jou ook.’ Ze verbrak de transmissie terwijl hij naar haar glimlachte. Kalmer nam ze haar koffie mee en liep weg om aan de dag te beginnen.

Ze sloop het huis helemaal niet uit, ze deed gewoon stil. Het was misschien net vijf uur ’s ochtends, maar ze twijfelde er niet aan dat Summerset al ergens rondhing. Ze vermeed Roarkes sergeant-majoor – of hoe je een man ook maar wilt noemen die alles wist, alles deed en zijn spitse neus te vaak stak in wat Eve volle-

dig als haar eigen zaken beschouwde – het liefst zo veel mogelijk.

Aangezien haar laatste zaak hen dichter naar elkaar toe had gedreven dan ze allebei prettig vonden, vermoedde ze dat hij haar de laatste paar weken net zo zorgvuldig had gemedend als zij hem.

Nu ze eraan werd herinnerd, wreef ze afwezig met een hand net onder haar schouder. Ze had er 's ochtends, of na een lange dag, nog steeds een beetje last van. Een volle lading incasseren van haar eigen wapen was iets wat ze in dit of enig ander leven niet nog eens wilde meemaken. De manier waarop Summerset nadien medicatie door haar keel had gegoten toen ze te zwak was om hem een pets te verkopen, was in zekere zin nog erger.

Ze sloot de deur achter zich, zoog één grote teug koude decemberlucht naar binnen en vloekte vervolgens hartgrondig.

Ze had haar voertuig onder aan de trap laten staan – voornamelijk omdat Summerset daar gek van werd. En hij had het verplaatst – omdat zij daar woest van werd. Mopperend omdat ze niet de moeite had genomen om de afstandsbediening voor de garagedeur of haar voertuig mee te nemen, marcheerde ze om het huis heen. Haar laarzen knerpten op het gras, waar een dun laagje opgevroren rijp op lag. De puntjes van haar oren begonnen te tintelen van de kou en ze kreeg een loopneus.

Ze ontblootte haar tanden, toetste met haar koude vingers de code in en liep toen de smetteloze, lekker warme garage in.

Er waren twee enorme verdiepingen met auto's, motors, luchtscooters en zelfs een eenpersoons minikopter. Haar erwten-groene dienstvoertuig leek net een straathond tussen de snelle, glanzende jachthonden. Maar hij was nieuw, bracht ze zichzelf in herinnering terwijl ze achter het stuur gleed. En alles deed het.

Het startte met het grootste gemak. De motor snorde. Op haar bevel begon de warmte zacht zoemend door de ventilatieopeningen te stromen. De cabine glom van de lichtjes die de eerste controleronde aangaven, vervolgens verzekerde de eentonige opnamestem haar ervan dat alle systemen gebruiksklaar waren.

Ze zou nog liever de folteringen van de verdoemden ondergaan dan toegeven dat ze haar eigenzinnige en ronduit krakemikkige, oude voertuig miste.

Met een soepel gangetje gleed ze de garage uit en over de bochtige oprijlaan naar de ijzeren hekken. Ze gingen probleemloos en geluidloos voor haar open.

De straten in deze chique wijk waren rustig, schoon. De bomen aan de rand van het grote park waren bedekt met een dun laagje glinsterende rijp, het leek net een dekentje van diamantpoeder. In de schaduwen diep in het park maakten de chemojunks en criminelen waarschijnlijk een einde aan hun nachtelijke activiteiten, maar hier waren alleen elegante, stenen gebouwen, brede straten en de stille duisternis voor zonsopgang.

Toen het eerste reclamebord opdoemde, was ze een paar straten verder. Het braakte fel licht en opzichtige bewegingen over de nacht uit. De Kerstman, met rode wangen en een idiote grijns die haar deed denken aan een bovenmaatse elf onder invloed van Zeus, reed achter zijn groep rendieren door de lucht en slaakte *ho-ho-h*-kreten, terwijl hij de mensen attendeerde op het aantal resterende winkeldagen voor de kerst.

‘Ja, ja, ik hoor je wel. Dikke klootzak.’ Ze keek nors opzij terwijl ze voor een stoplicht remde. Ze had zich nog nooit eerder druk hoeven maken voor de feestdagen. Het was altijd gewoon zaak om iets krankzinnigs voor Mavis te vinden, misschien iets eetbaars voor Feeney. Verder was er niemand in haar leven voor wie ze cadeaus hoefde in te pakken.

En wat moest ze in vredesnaam voor een man kopen die niet alleen alles had, maar ook eigenaar was van de meeste bedrijven en fabrieken die het maakten? Voor een vrouw die liever een klap met een stomp voorwerp kreeg dan dat ze een middagje ging winkelen, was het een serieus dilemma.

Kerst, besloot ze terwijl de Kerstman de verscheidenheid aan winkels en keuze in het luchtwinkelcentrum van New York aanpreef, was klote.

Toch klaarde haar stemming op toen ze in het voorspelbare, vastgelopen verkeer op Broadway terechtkwam. Het was 24 uur per dag, zeven dagen per week feest. De voetgangerglides waren overvol met voetgangers. De meesten waren dronken, stoned of allebei. Glidekraambedienden huiverden van de kou terwijl hun grills rookten. Als een verkoper een plekje in deze straat had, verdedigde hij het met zijn vuisten.

Ze zette haar raam op een kiertje en ving de geur op van gepofte kastanjes, sojados, rook en de mensheid. Iemand schetterde schel en monotoon over het einde van de wereld. Een taxi-chauffeur overschreed de geluidsvervuilingswetten enorm met zijn getoeter toen voetgangers de straat op stroomden terwijl hij groen licht had. In de lucht lieten vroege luchtbussen vrolijke scheten en de eerste reclamezeppelins begonnen de koopwaar van de stad aan de man te brengen.

Ze zag hoe twee vrouwen met elkaar op de vuist gingen. Tippelende LS'en, peinsde Eve. Legale sekswerkers moesten hun stek hier net zo fel verdedigen als de verkopers van eten en drinken. Ze overwoog om uit te stappen en een einde aan het gevecht te maken, maar de kleine blondine vloerde de grote roodharige en stooft toen als een haas de menigte in.

Goed plan, erkende Eve, terwijl de roodharige alweer over-eind stond. Ze schudde haar hoofd om helder te worden en schreeuwde creatieve scheldwoorden.

Dit, dacht Eve met genegenheid, was haar New York.

Met lichte tegenzin hobbelde ze naar de relatieve rust van 7th Avenue en zette toen koers naar de binnenstad. Ze moest weer in actie komen, dacht ze. Ze was prikkelbaar geworden en had zich nutteloos gevoeld in de weken dat ze arbeidsongeschikt was. Zwak. Ze had de laatste geadviseerde week vrij geweigerd, had erop gestaan de vereiste medische keuring te ondergaan.

En, wist ze, was er met de hakken over de sloot doorheen gekomen. Maar het was haar gelukt en ze was weer aan het werk. Als ze haar commissaris er nu nog van zou kunnen overtuigen om

haar geen bureaudienst meer te geven, was ze een gelukkig mens.

Toen haar radio aanging, luisterde ze met een half oor. Haar dienst begon pas over drie uur.

Alle voertuigen in de buurt, melding van een 1222 op 6843 7th Avenue, appartement 18B. Geen bevestiging beschikbaar. Ga langs bij de man in appartement 2A. Alle voertuigen in de buurt...

Eve reageerde voor de meldkamer het signaal kon herhalen. ‘Meldkamer, dit is Dallas, inspecteur Eve. Ik ben twee minuten verwijderd van de locatie op 7th Avenue. Ik ga erheen.’

Ontvangen, Dallas, inspecteur Eve. Rapporteer stand van zaken bij aankomst.

‘Begrepen. Dallas uit.’

Ze gleed naar de stoeprand, wierp een blik omhoog langs het stalen, grijze gebouw. Hier en daar scheen zwak licht door de ramen, maar op de achttiende verdieping zag ze alleen duisternis. Een 1222 betekende dat er anoniem melding was gedaan van huiselijk geweld.

Eve stapte uit haar voertuig, liet afwezig een hand langs haar zij gaan waar haar wapen zat verborgen. Ze vond het niet erg om de dag met narigheid te beginnen, maar elke smeris, dood of levend, had de pest aan huiselijk geweld.

Niets leek een echtgenoot, echtgenote of partner van hetzelfde geslacht meer plezier te doen dan zich tegen de arme drommel te keren die probeerde hen ervan te weerhouden elkaar te vermoorden vanwege de huur.

Het feit dat ze dit vrijwillig op zich had genomen, weerspiegelde haar ongenoegen over haar huidige taken.

Eve jogde de korte trap op en zocht de man in 2A op.

Ze liet haar penning zien toen hij door het veiligheidskijkgaatje sprak en schoof hem onder zijn kraallogies toen hij de deur op een zuinig kiertje opendeed. ‘Zijn er problemen?’

‘Geen idee. Politie belde mij. Ik ben de beheerder. Ik weet niets.’

‘Dat zie ik.’ Hij rook naar muffe lakens en, onverklaarbaar, naar kaas. ‘Wilt u me in 18B binnenlaten?’

‘Je hebt toch een looper?’

‘Ja, ook goed.’ Ze nam hem snel in zich op: kort, broodmager, stinkend en bang. ‘Wilt u me dan iets vertellen over de bewoners voordat ik naar binnen ga?’

‘Is er maar eentje. Vrouw, alleenstaand. Gescheiden of zoiets. Erg op zichzelf.’

‘Wat een verrassing,’ mompelde Eve. ‘Weet u hoe ze heet?’

‘Hawley, Marianna. Ongeveer dertig, vijfendertig. Ziet er goed uit. Woont hier zo’n zes jaar. Nooit problemen. Luister, ik heb niets gehoord, ik heb niets gezien. Ik weet helemaal niets. Het is verdomme half zes ’s ochtends. Als ze de woning heeft beschaaid, wil ik het weten. Voor de rest zal het me een rotzorg zijn.’

‘Prima,’ zei Eve terwijl de deur in haar gezicht dichtviel. ‘Kruip maar weer in je hol, wezel.’ Ze rolde een keer met haar schouders en liep toen door de gang naar de lift. Terwijl ze naar binnenliep, pakte ze haar communicator. ‘Dallas, inspecteur Eve. Ik ben op locatie 7th Avenue. Word niets wijzer van de gebouwbeheerder. Na verhoor van Hawley, Marianna, bewoonster van 18B, meld ik me weer.’

Moeten we versterking sturen?

‘Nog niet nodig. Dallas uit.’

Ze stopte de communicator weer in haar zak toen ze de hal op de achttiende inliep. Met een snelle blik omhoog zag ze beveiligingscamera’s hangen. In de gang was het net zo vredig als in een kerk. Aan de locatie en stijl te zien, classificeerde ze de meeste bewoners als mensen met een kantoorbaan, modaal inkomen. De meesten stonden pas na zevenen op. Ze namen ’s ochtends hun koffie mee en renden naar de luchtbus- of metrohalte. De mensen met meer geluk logden gewoon met hun thuisstation in op kantoor.

Sommigen moesten kinderen uitzwaaien voor school. Anderen gaven hun echtgenoten een afscheidskus en wachtten op hun minnaars.

Gewone levens in een gewoon gebouw.

Even schoot de vraag door haar hoofd of Roarke misschien eigenaar was van het verdomde gebouw, maar ze zette de gedachte van zich af en liep naar 18B.

Het beveiligingslampje knipperde groen. Uitgeschakeld. Instinctief ging ze naast de deur staan toen ze op de zoemer drukte. Ze hoorde de gedempte echo niet en concludeerde dat de woning geluiddicht was. Wat daar binnen gebeurde, kwam niet naar buiten. Licht geërgerd pakte ze haar lopercode en omzeilde de sloten.

Voordat ze naar binnenging, riep ze. Niets erger, peinsde ze, dan een slapende burger zo de stuipen op het lijf jagen dat hij met een zelfgemaakte stunner of met een keukenmes op je afkwam.

‘Mevrouw Hawley? Politie. We hebben een melding van problemen in uw woning. Licht,’ beval ze. De plafondlampen in de woonruimte gingen flikkerend aan.

Het was best mooi op een onopvallende manier. Zachte kleuren, eenvoudige lijnen. Het kijkscherm stond afgestemd op een oude video. Twee onvoorstelbaar aantrekkelijke mensen lagen naakt te rollebollen op een bed bezaaid met rozenblaadjes. Ze kreunden aanstellerig.

Er stond een snoepschaaltje op de tafel voor de lange, nevelgroene bank. Het was tot aan de rand gevuld met gesuikerde gomballen. Ernaast stonden groepjes zilveren en rode stompkaarsen, artistiek opgebrand tot verschillende hoogten.

De hele kamer rook naar veenbessen en dennen.

Ze zag waar de dennengeur vandaan kwam. Een kleine, perfect gevormde boom lag op zijn kant voor een raam. De feestelijke lampjes en versieringen van engeltjes met zoete gezichten waren kapot, de takken geknapt. Ten minste een twaalfstal feestelijk ingepakte dozen lag er geplet onder.

Ze greep naar haar wapen, trok het en ging de kamer rond.

Verder wees niets duidelijk op geweld, hier niet. Het stel op het kijkscherm bereikte met hees, dierlijk gekreun tegelijkertijd een hoogtepunt. Eve liep er zijdelings langs. Luisterde, luisterde.

Hoorde muziek. Stemmig, vrolijk, monotoon. Ze kende de melodie niet, maar herkende het als één van de verraderlijke kerstliedjes die in deze tijd wekenlang werden gedraaid.

Ze zwaaide met haar wapen door een korte gang. Twee deuren, allebei open. Door de ene zag ze een wastafel, een wc, de rand van een bad, allemaal glanzend wit. Met haar rug naar de muur schuifelde ze naar de tweede deur waar de muziek maar bleef spelen.

Ze rook het, de verse geur van de dood. Metaalachtig, maar ook pittig. Ze deed de deur behoedzaam helemaal open en vond de bron van de geur.

Ze ging de kamer in, zwaaide naar rechts, toen naar links, met een scherpe blik, gespitste oren. Maar ze wist dat ze alleen was met de overblijfselen van Marianna Hawley. Toch keek ze in de kast, achter de gordijnen en verliet toen de kamer om de rest van het appartement te doorzoeken voordat ze haar dekking liet zakken.

Pas daarna liep ze naar het bed.

2A had gelijk gehad, dacht ze. De vrouw was een schoonheid geweest. Niet verbluffend, geen stoot, maar een knappe vrouw met zacht, bruin haar en donkergroene ogen. De dood had haar daar niet van beroofd, nog niet.

Haar ogen stonden open en keken geschrokken, zoals vaak bij de doden. Op haar matte, bleke wangen was zorgvuldig en subtiel kleur aangebracht. Haar wimpers waren donker geverfd, haar lippen feestelijk kersenrood. Net boven haar rechteroor was een sierspeld in haar gestoken – een glinsterend boompje met een mollige, vergulde vogel op één van de zilveren takken.

Ze droeg niets, behalve dat en de glinsterende, zilveren slinger die artistiek om haar lichaam was gewikkeld. Terwijl Eve de rauwe kneuzingen rond de hals bestudeerde, vroeg ze zich af of hij was gebruikt om haar te wurgen.

Er zaten nog meer kneuzingen op de polsen en de enkels, wat erop wees dat het slachtoffer was vastgebonden en waarschijnlijk tijd had gehad om zich te verzetten.

Op de amusementsunit naast het bed wenste de zanger haar vrolijk kerstfeest.

Zuchtend haalde Eve haar communicator tevoorschijn. ‘Meldkamer, dit is Dallas, inspecteur Eve. Ik heb een moord.’

‘Wat een rotmanier om de dag te beginnen.’ Agent Peabody onderdrukte een geeuw en bestudeerde het slachtoffer met een sombere agentenblik. Ondanks het ontzettend vroege tijdstip was Peabody’s uniform fris en geperst, haar donkerbruine bloempotkapsel meedogenloos getemd.

Het enige waaraan je kon zien dat ze abrupt was gewekt, was de slaapkreukel op haar linkerwang.

‘Een rotmanier om de dag te beëindigen,’ mompelde Eve. ‘Voorlopig onderzoek ter plaatse wijst uit dat de dood om 24.00 uur is ingetreden, bijna tot op de minuut nauwkeurig.’ Ze ging aan de kant zodat het team van de patholoog-anatoom haar bevindingen kon verifiëren. ‘Er bestaan aanwijzingen dat de doodsoorzaak wurging was. Het ontbreken van afweerwonden wijst er verder op dat het slachtoffer zich pas heeft verzet nadat ze was vastgebonden.’

Voorzichtig tilde Eve de linkerenkel van de dode vrouw op en onderzocht de ruwe huid. ‘Vaginale en anale kneuzingen wijzen op seksueel misbruik voordat ze is vermoord. De woning is geluiddicht. Ze kon schreeuwen wat ze wilde.’

‘Ik heb geen tekenen van braak gezien, geen tekenen van een worsteling in de woonruimte, behalve de kerstboom. Dat leek me opzettelijk.’

Eve knikte, wierp Peabody een schuine blik toe. ‘Goed gezien. Ga naar de man in 2A, Peabody, en haal de beveiligingsdisks voor deze verdieping. Laten we eens kijken wie er langskwam.’

‘Meteen.’

‘Laat een paar uniformen bij de deuren langsgaan,’ voegde Eve eraan toe terwijl ze naar de 'link naast het bed liep. ‘Kan iemand die verdomde muziek uitzetten.’

‘Je klinkt niet alsof je in kerststemming bent.’ Peabody drukte met een volledig verzegelde vinger de uitknop van de geluidsinstallatie in. ‘Chef.’

‘Kerstmis is klote. Zijn jullie hier klaar?’ wilde ze van het team van de lijkschouwer weten. ‘We draaien haar om voordat ze de zak in gaat.’

Het bloed had het laagste niveau gevonden, was bezonken in de billen waardoor ze ongezond rood waren geworden. De darmen en de blaas hadden zich gelegegd, afvalproducten van de dood. Door de beschermingslaag om haar handen heen, voelde Eve de waspopachtige textuur van de huid.

‘Dit ziet er nieuw uit,’ mompelde ze. ‘Peabody, zet dit op video voordat je naar beneden gaat.’ Eve bekeek de fleurige tatoeage op het rechterschouderblad terwijl Peabody dichterbij kwam om hem vast te leggen.

‘Mijn Ware Liefde.’ Peabody tuitte haar lippen boven de felrode letters die in sierlijke, ouderwetse schrijffletters over de witte huid liepen.

‘Volgens mij is het een tijdelijke.’ Eve bukte nog verder tot haar neus bijna over de kromme schouder streek en snoof. ‘Kortgeleden aangebracht. We moeten nagaan waar ze haar lichaamswerk laat doen.’

‘Patrijs in een perenboom.’

Eve kwam overeind, keek met een opgetrokken wenkbrauw naar haar assistent. ‘Wat?’

‘In haar haar, de sierspeld in haar haar. Op de eerste dag van Kerstmis.’ Omdat Eve nietszeggend bleef kijken, schudde Peabody haar hoofd. ‘Het is een oud kerstliedje, inspecteur. “De twaalf dagen van Kerstmis.” De man geeft zijn ware liefde elke dag iets, om te beginnen op de eerste dag een patrijs in een perenboom.’

‘Wat moet iemand nou verdomme met een vogel in een boom? Stom cadeau.’ Maar een misselijkmakend vermoeden kolkte in haar binnenste. ‘Laten we hopen dat dit zijn enige ware liefde

was. Haal die opnamen voor me. Doe haar in een zak,' beval ze, toen draaide ze zich opnieuw om naar de 'link naast het bed.

Terwijl het lichaam werd weggebracht, vroeg ze alle inkomende en uitgaande transmissies op van de afgelopen 24 uur.

De eerste kwam net na 18.00 uur binnen – een opgewekt gesprek tussen het slachtoffer en haar moeder. Terwijl Eve luisterde, onderzoekend naar het lachende gezicht van de moeder keek, bedacht ze hoe dat gezicht eruit zou zien wanneer ze belde om te vertellen dat haar dochter dood was.

De enige andere transmissie was een uitgaande. Knappe vent, peinsde Eve terwijl ze de afbeelding op het scherm bekeek. Halverwege de dertig, opgewekte glimlach, gevoelige, bruine ogen. Jerry, zo noemde het slachtoffer hem. Of Jer. Veel seksueel getinte gebaren, geflirt. Een minnaar waarschijnlijk. Misschien haar ware liefde.

Eve haalde de disk eruit, verzegelde hem en deed hem in haar tas. Ze vond Marianna's dagboek, porta'link en adresboek in het bureau onder het raam. Een snelle doorzoeking van de notities leverde haar ene Jeremy Vandoren op.

Nu ze alleen was, draaide Eve zich weer om naar het bed. De bevlekte lakens lagen bij het voeteneinde in de war. De kleren die zorgvuldig van het slachtoffer waren geknipt en op de vloer gegooid, waren in zakken voor bewijsmateriaal gedaan. Het was stil in het appartement.

Ze had hem binnengelaten, peinsde Eve. De deur voor hem geopend. Was ze hier vrijwillig met hem naar binnen gegaan, of had hij haar eerst overmeesterd? Het toxicologisch rapport zou haar wel vertellen of er verdovende middelen in haar bloedbaan zaten.

Toen hij haar eenmaal in de slaapkamer had, had hij haar vastgebonden. Handen en voeten. Hij had de boeien waarschijnlijk vastgemaakt aan de korte stijlen op alle vier hoeken zodat ze als een banket lag uitgespreid.

Daarna had hij haar kleren losgeknipt. Zorgvuldig, zonder haast. Het was geen razernij of woede, zelfs geen wanhopig soort

behoefte. Berekenend, gepland, moedwillig. Toen had hij haar verkracht, haar anaal verkracht omdat hij het kon. Hij had de touwtjes in handen.

Ze had zich verzet, geschreeuwd, vermoedelijk gesmeekt. Daar had hij van genoten, het had hem gestimuleerd. Zo werkte dat bij verkrachters, dacht ze en haalde een paar keer diep en kalmerend adem omdat haar gedachten naar haar vader afdwaalden.

Toen hij klaar was, had hij haar gewurgd, gekeken, toegekeken, terwijl haar ogen uitpuilden. Daarna had hij haar haar geborsteld, haar gezicht opgemaakt en haar in een feestelijke, zilveren slinger gewikkeld. Had hij de sierspeld meegebracht, of was die van haar? Had zij de tatoeage genomen omdat ze dat leuk vond, of had hij haar lichaam versierd?

Ze liep naar de aangrenzende badkamer. De witte tegels glinsterden als ijs en er hing een lichte geur van ontsmettingsmiddel.

Hij had hier schoongemaakt toen hij klaar was, besloot Eve. Had zich gewassen, zelfs gefatsoeneerd, vervolgens had hij de ruimte schoongemaakt en gesproeid om al het mogelijke bewijs uit te wissen.

Nou ja, ze zou de sweepers er toch op zetten. Eén armzalige schaamhaar kon hem erbij lappen.

Ze had een moeder die van haar hield, dacht Eve. Eén die met haar lachte, plannen maakte voor de feestdagen, over suikerkoekjes praatte.

‘Chef? Inspecteur?’

Eve keek over haar schouder, zag Peabody midden in de gang staan. ‘Wat?’

‘Ik heb de beveiligingsdisks. Twee uniformen beginnen met het buurtonderzoek.’

‘Oké.’ Eve wreef met haar handen over haar gezicht. ‘Kom, we verzegelen de woning, brengen alles naar het hoofdbureau. Ik moet de nabestaanden informeren.’ Ze hing haar tas om haar schouder, pakte haar werkkist op. ‘Je hebt gelijk, Peabody. Wat een rotmanier om de dag te beginnen.’